'GEEN SPIJT VAN STAP NAAR AMERIKA'

Met de hele selectie hebben we afgelopen zondag in een sportbar in Canada naar de WK-finale gekeken. We hadden namelijk dit weekend twee wedstrijden in Canada. De eerste was tegen FC London City, de andere tegen Toronto Lynx. Natuurlijk was de sfeer hier anders dan in Nederland, maar wat was het ongelooflijk spannend.
Helaas hebben we niet gewonnen. Ik vond het echt jammer dat ik niet in Nederland was. Al mijn vrienden stuurden me foto's. Sommigen zaten in de kroeg, anderen stonden in Amsterdam op het Museumplein.
Beide wedstrijden gingen voor ons dit weekend verloren. We kunnen nog wel de play-offs halen, maar dan zijn we afhankelijk van andere ploegen. Ons doel was het bereiken van de play-offs, maar ondanks dat dit waarschijnlijk niet lukt, hebben we toch een goede prestatie neergezet. Al met al was het een fantastische ervaring met hoogte- en dieptepunten. We moeten nog twee wedstrijden spelen, maar ik blijf nog drie maanden om hier de jeugd te trainen.
Vooralsnog heb ik er absoluut geen spijt van dat ik ben gegaan. Volgend jaar wil ik zeker terugkomen, ook al omdat Dayton Dutch Lions een niveau hoger gaat spelen. Dat wordt het tweede niveau van Amerika. We komen dan in een competitie met alleen maar profteams. Dat zal alleen maar zwaarder en interessanter worden qua tegenstanders, stadion en publiek. Zoals afgelopen weekend was het wel weer apart om acht uur in een minibusje te zitten, omdat we twee uitwedstrijden hadden. Het mooie daarvan is dat je wat meer van het land ziet. Nu dus ook van Canada. We waren afgelopen weekend in Toronto. Was een wereldstad is dat. Ik ben blij dat ik dit ook heb gezien. Natuurlijk ben ik hier voor het voetbal, maar dit soort gebeurtenissen is onvergetelijk. Ik zou tot slot iedereen willen bedanken die mijn stukjes heeft gelezen."

Dit was voorlopig de laatste aflevering van deze rubriek. Ivar zal ons op de hoogte blijven houden als er nieuwe ontwikkelingen zijn.

Christa van Helden heeft weer veel geleerd

Tevredenheid over WK

DE BILT • Qua resultaat was het wereldkampioenschap catamaranzeilen in Erquy geen groot succes voor Christa van Helden, die samen met Wilco Stavenuiter op de 62e plaats eindigde. Toch is de geboren Utrechtse tevreden. „Het veld was veel sterker dan de vorige jaren en wij hebben ontzettend veel geleerd."

PETER POS

Wilco Stavenuiter en Christa van Helden in hun catamaran. FOTO REMCO REMEIJER

Vorig jaar eindigde Christa van Helden (25) nog op de twaalfde positie op het WK in de klasse F18, maar in een jaar tijd is er veel veranderd. „Catamaranzeilen is geen Olympische sport meer," legt de studente geneeskunde, die net haar vijfde jaar heeft afgerond, uit. „Veel zeilers die normaal in een Tornado varen hebben er voor gekozen om naar de F18 over te stappen. Als je met een catamaran wedstrijden wil zeilen is dit dé boot waar je dan op moet zitten. Het veld was nog sterker dan ik vooraf had verwacht, maar daar ben ik alleen maar blij mee. Hier word je sterk van."
„Het grote verschil met de vorige jaren waren de gevechten bij de start," aldus Van Helden. „Je hebt dan twee keuzes. Je kan een rustige plek opzoeken, die qua wind minder gunstig is om goed weg te kunnen. Of je zoekt de ideale plek op, maar daar is het dan ontzettend druk. Wilco en ik hebben er voor gekozen om de strijd aan te gaan. We kwamen hier immers om te leren. Dan moet je ook leren om je startpositie te verdedigen."

SCHREEUWEN

In het 'startgeweld' ging het er niet altijd even sportief aan toe merkte Van Helden. „We werden een paar keer gewoon naar achteren geduwd. Vooral de Fransen hielden zich totaal niet aan de regels. Je kunt dan nog zo hard schreeuwen, ze trekken zich er niets van aan. Na afloop kun je dan nog wel protest indienen, maar daar word je zelf niet beter van en het kost bovendien enorm veel tijd. Het lastige is dat je je op die momenten wel heel boos kan maken, maar je moet je ondertussen ook richten op het zeilen. Gelukkig lukte het ons steeds beter om onze positie op de startlijn te verdedigen. Dat was wel positief."

> « Het grote verschil met de vorige jaren waren de gevechten bij de start.
>
> *Christa van Helden*

„Helaas zag je dat niet terug in de resultaten aan het einde van de week. Maar dat had vooral te maken met de lichte omstandigheden. Voor ons was het beter geweest als er iets meer wind had gestaan."

VLAMMEN

Ook al eindigde het Boskalisteam meestal in de achterhoede, het was voor Van Helden toch genieten geblazen tijdens het WK. „Zeker als het niet hard waait dan heb je een goed zicht op de boten die bij je in de buurt varen en omdat ik al een tijd in deze klasse meedoe ken ik bijna iedereen. Dan draai je samen met iemand die bijvoorbeeld de Americans Cup heeft gewonnen of iemand die op de Spelen een medaille heeft gewonnen om een boei. De wetenschap dat je tussen de beste zeilers van de wereld zit op dat moment en dat zij het ook moeilijk vinden om naar voren te komen, dat houd je wel gemotiveerd."
Van Helden doet nog aan een paar wedstrijden mee en wil graag nog een keer vlammen tijdens het open NK in september. „Dan is bijna iedereen er weer bij en willen we nog een keer laten zien wat we hebben geleerd. Dat is ook de insteek van Boskalis, inzetten op leren en progressie boeken. Nou, dat laatste hebben Wilco en ik echt wel gedaan."

Willem Jan van Yperen zonder club

WADDINXVEEN • Eén jaar overleven en dan aansluiten bij de subtop. Dat was Willem Jan van Yperen van plan met de volleybalsters van Nesselande. Het seizoen liep echter anders. Nesselande overleefde de A-League, het hoogste niveau, maar vond geen nieuwe hoofdsponsor. Het team trok zich terug.

RICHARD AVONTUUR

Willem Jan van Yperen wacht thuis op nieuw avontuur. FOTO BRAM GEBUYS

Alle volleybalsters hebben inmiddels een andere club gevonden, maar Van Yperen is dat niet gelukt. Hij is derhalve clubloos.
Vooraf wist Willem Jan van Yperen al dat het een moeilijke taak zou worden bij Nesselande. De volleybalcoach boekte in de jaren negentig succes in Zevenhuizen en keerde vorig jaar terug.
Zijn doel was om Nesselande uit de degradatiezone te laten stappen en aan te sluiten bij de subtop. Na één jaar overleven is zijn missie echter ten einde. Nesselande handhaafde zich en Van Yperen had zijn plan voor komend seizoen klaar, maar een mislukte zoektocht naar een nieuwe sponsor betekende het einde voor het team. „Jammer, want met de jonge ploeg die er was, konden we verder groeien," treurt Van Yperen in zijn achtertuin na.
Terugkijkend op het afgelopen seizoen kan Van Yperen weinig sportieve fouten achterhalen. „We hebben het maximale eruit gehaald. De bedoeling was om niet te degraderen en gezien de kleine selectie die ik daarvoor had was het belangrijk blessures en problemen te voorkomen. Ik heb zaken anders aangepakt dan in mijn aard ligt, want je mag niemand kwijtraken onderweg. Achteraf reageerde de groep volwassener dan ik verwachtte. Misschien had ik ze harder aan kunnen pakken, maar of dat meer resultaat had opgeleverd, betwijfel ik." De handhaving ten spijt komt Nesselande na de zomer toch niet meer uit in de A-League. Een nieuwe hoofdsponsor werd niet gevonden en Nesselande trok zich terug. „Er werd met een heel, heel klein groepje gezocht. Domweg omdat er niet meer mensen waren. Jammer, want in de periode dat Nesselande de stap naar de top maakte, was er een groepje dat de club vanuit het hart groot maakte. Afgelopen seizoen was het management echter te klein en de leden van het stichtingsbestuur liepen op hun laatste benen."
Van Yperen voelde het einde van het team al halverwege het seizoen naderen. „ Ik wilde volgend seizoen aansluiten bij de subtop en had wat wensen. Ik heb het bestuur gevraagd om te gaan praten met wat versterkingen, maar er gebeurde niets. Het werd vooruitgeschoven omdat er onduidelijkheid was over de sponsoring. Toen Cofely in februari meldde te stoppen als hoofdsponsor, wist ik eigenlijk voldoende."

AVONTUUR

verigens wijt Van Yperen het einde van het avontuur op het hoogste niveau niet uitsluitend aan de club. „Want het is sowieso een moeilijke tijd om een nieuwe sponsor te zoeken en vrouwensport heeft het daarmee altijd al lastig."
Er was, zo merkte Van Yperen ook, ook te weinig belangstelling. „Er zat haast niemand op de tribune tijdens onze thuiswedstrijden. En de enige kans op sportieve publiciteit, in de beker, is mislukt. We hadden een loting met zicht op de finale, maar bij Taurus lieten we het in onze eerste wedstrijd al afweten. Dat is het enige dat ik het team kwalijk neem." Een nieuwe vereniging heeft hij niet kunnen vinden. Enkele aanbiedingen sloeg hij af omdat de clubs te ver weg lagen.